

borsodi, abaúji, edelényi járásban tizenkét tornakápolnai tanítvány ül a vacsoránál, ebédnél és reggelinél, csak Szinpetrin át lehet oda eljutni, bejutni, majd kijutni onnan, s továbbhaladni csertelakosi Göcsejbe, göcseji nyelvjárásba, ahol az enni-inni náluk *ennyi-innya*, a búza zalaiasan buza, és még aztatartatni kell tudni róla, hogy húsz éve negyvennégy, ma tizenkettő a lélekszáma, szegény Csertelakos, mégsem oly szegény, üdülőfalvacska lett a kis település nem úgy, mint Debréte, piciny kis Debréte, a Rakacai-tóba fulladt talán falud népe? mert heten laknak ott, két család mindössze, heten, hét debreitei, törpefaluban, rókák, borzok és aranyakálok járnak arrafelé, ó, jaj, ha elmegy onnan is az orvosuk külföldre, osztrákba, svájcba, svédbe, hatan lesznek akkor, így vagyunk elnéptelenedve, elnemzettelenedve, a 2022. január 1-jei herderi *Központi Statisztikai Hivatal* szerint

VÁROSMAJORI SÉTA TÓTH ERZSÉBETTEL

A Városmajor fái lehallgatnak bennünket.
De ők nem súgnak be senkinek.
Bennük meg lehet bízni.
Talán mindketten verset írunk magunkban,
talán azt képzeljük: szépek vagyunk.
Vagy azt: itt hagy bennünket ez a nyár is.
Borges nyara, Camus napsütése, Pessoa lisszaboni járata,
Sylvia Tedje. Mind itt hagynak bennünket magunkra.
S mi félünk szerelmesnek lenni újra.
„Kutya a föld, eb az ég,